

for han er gaaet frem, som han er, for en Uges Tid siden mod en Tysker, der betegnedes som Anarkist, og som kom her til Landet paa Gennemrejse til Norge, hvor han havde faaet Arbejde. Vedkommende, hvis Navn er Nietzsche, blev arresteret. Med hvilken Ret gør man det? Det at være Anarkist er jo ingen Forbrydelse. Jeg kan henvise til, at i forskellig Omtale af et bekendt Værk af Krapotkin, ikke blot i vort Parti næstaaende Blade, men ogsaa i andre Partiers Blade, er den Lære, denne Mand har gjort sig til Tolk for, fremstillet som noget af det ædlest og bedste, et Menneske kan sysle med. Da det altsaa ikke er en Forbrydelse at være Anarkist, af hvilken Grund bliver saa denne Mand behandlet som en Forbryder, naar han ikke er til Sinds at ville opholde sig her i Landet, men kun er paa Gennemrejse til Norge, hvor han vil passe sin daglige Dont og det Haandværk, han har lært?

Dernæst skal jeg henvende mig til den højtærede Trafikminister dels med en Bemærkning, dels med en Henstilling, som jeg omtalte før. I Anledning af enkelte Udtalelser, der vare fremkomne om de Forslag til Lønningslove for Statsfunktionærer eller Tjenestemænd, som ere forelagte, og hvis Forelæggelse jo har vundet almindelig Paaskønnelse, og for hvilke Forslag jeg ogsaa finder Anledning til som Helhed at bringe Regeringen en Tak — jeg antager, det ikke er den enkelte Minister, men Regeringen som Helhed, der har lagt disse omfattende Forslag paa Tingets Bord — faldt der en Udtalelse fra den højtærede Trafikminister om, at Statsfunktionærer maatte ikke gøre Strejke. Noget andet var, at de nok maatte opsigte deres Pladser. Jeg tror, at den højtærede Minister ser bort fra, at naar de opsigte deres Pladser for samlet at tiltvinge sig Forbedring af deres Stilling, er Meningen dermed, at ikke andre hæderlige Mennesker maa optage disse Pladser. (*Anders Nielsen*: Saa?) Ganske naturligt er dette Statsfunktionærernes Mening. Naar det ærede Medlem ikke kan forstaa det, ligger det i, at han aldrig har deltaget i Fagforeningsbevægelsen. Min Henvendelse til den højtærede Trafikminister skal da ogsaa kun gaa ud paa at minde om, at andet og mere behøves ikke, end at Funktionærerne sigte deres Pladser op, thi at faa andre til at tage Pladserne turde ikke være saa let. (*Anders Nielsen*: Hvorfor?) Fordi Mennesker nu en Gang ikke gerne ville være Pjalte.

Vor Opfattelse af Strejker skal jeg kort omtale. Vi se ikke med Glæde, vi synes i alt Fald ikke, at det er det, vi skulle trakte efter, at der bliver erklæret Strejke her eller der i private Virksomheder og endnu mindre i offentlige, men vi leve i et kapitalistisk Samfund, under et kapitalistisk Herredømme, og hvor Forhandlingens Vej glipper, er der ikke noget andet Middel til Arbejdernes Raadighed end Strejke, og dette Middel maa ikke slaas Arbejderne ud af Hænderne. Dette bør ikke alene siges fra Socialdemokratiets Side, jeg haaber, at ogsaa Venstre vil knæsette Berettigelsen til at gøre Strejke, ligesom vi have hørt, at denne Opfattelse er knæsat af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), der jo har ofret adskillige Aars Virksomhed paa Organisationsspørgsmaalet, og hvis Udtalelser om denne Sag jeg i det hele og store kan slutte mig til. Naar der saa tales om, at Statsfunktionærer og Statseembedsmænd ikke maa gøre Strejke, men skulle lade deres Løn fastsætte af Lovgivningsmagten, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at vi leve jo ikke i en fuldt demokratisk Stat. Det kunde tænkes, at Folketinget, der er udgaaet af den almindelige Valgret, havde om et Lønkrav fra Statsfunktionærernes Side den Opfattelse: Det er ret og rimeligt, og det ville vi gaa ind paa. Men lige saa tænkeligt er det, at det andet Ting — og det maa vi regne med — kunde sige: Nej, det ville vi ikke gaa ind paa. Hvor skulde saa Statsfunktionærerne hente deres Ret, hvis de ikke maatte gaa den Vej aabent at forbyde Tilgang, som man siger?

Saa er der en Sag af en noget anden Beskaffenhed, en Henstilling til den højtærede Trafikminister, som jeg vil tillade mig at gøre. Der blev fra min Side i 1897 eller 1898 rettet en Forespørgsel til den daværende Minister for offentlige Arbejder, om man ikke kunde faa en Station ved Svanemølleviadukten. Der blev den Gang svaret mig, at de københavnske Jernbaneforholds Ordning skulde først bringes til Ende, før man kunde drøfte den Sag. Saa blev der af min Partifælle, det ærede Medlem for 10de Valgkreds (P. Knudsen) i Samlingen 1905—06 atter gjort en Henstilling til Ministeren, altsaa den nuværende Trafikminister, om dette Spørgsmaal, og den højtærede Minister lovede at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse. I Fjor blev den ikke omtalt, fordi Bygningen af Viadukten da var paa-begyndt. Men da dette Arbejde nu er